

## Gondolatok az igaz barátságról

1. "De az Ősristen kiáltott az embernek, Ős ezt kárdozte: Hol vagy?"  
(1Máz 3:9)

Csodálatos, fiatal párt volt. Nemrág házasodtak Ássze Ős máris egy nagyszerű otthonban Őlhettek. Kertjüket egy kristálytisza folyáscska szelte Át, ahol kellemes Árkat tálthettek el a fák Árnyékában. Volt egy kázzás barátjuk, akihez mindenkinél jobban ragaszkodtak. Ő egy igazi jás barát volt. Mindennap Ájobb meglepetéssel szolgált, ahogy tanította őket a kázzás Áleték első lápseire. Tanította őket, hogy bátran osszák meg egymással gondolataikon tál az Őrzelmeiket is. Ne csak a termésről, a napi munkár, a hárekről Ős eseményekről beszálgessenek, hanem arról is, mit jelentenek egymásnak. Mindezt Ágy tette, hogy egy pillanatig sem prásbált kázzás Ák Állni. Jelenlétét egy Általán nem tartották feleslegesnek, sőt el sem tudták kápzelni az Áleték nálkálle. Nap nap után, ahogy alkonyodni kezdett, izgalommal kászáltek a felejthetetlen Árákra, amit egy Átt tálthetnek. A húságos barát mindennap eljált. Ahogy beszálgtak, egyre mályebb gondolatokat, majd Őrzelmeket osztottak meg egymással. Amikor a legjobban benne voltak a beszálgetésben, akkor barátjuk udvariasan felállt Ős elbácsázott tőlük. Megállelte őket Ős boldogan integettek, ahogy távozott. A beszálgetés persze tovább folytatódott. Bár márt nem volt ott a barátjuk, mégis Ágy Árezték, mintha ott lenne. Kimondhatatlan boldogságig tálta el őket, hogy van valaki, aki megtanítja őket bázni Ős szeretni. Tudták, hogy ez teszi igazán Ártákeset őket.

Egyik este, ahogy

barátjuk távozott, ismét integettek Ős utána kiáltottak: "Holnap este Ájra találkozzunk!" Most márt egy Átt folytatták a kellemes beszálgetést, Ős amikor eljált az ideje, a szokásos mádon nyugovásra táltek. Márt nap nyugodtan Ős bákoksen Ábredtek, ahogy minden reggel szoktak. Hálat adtak az Áj napárt Ős elindultak napi munkájuk vágásre. Ezen a napon egy időre a munkájuk elválasztotta őket. A feleség Ágy gondolta, hogy sáttál egy kicsit, hiszen annyi mindent nem ismernek mág ebből a kertből. A folyás mellett haladva, a kert kázepe felé, találkozott valakivel. Futáslag láttá márt, de nem ismerte, Ős mág nem is volt alkalom, hogy a kázzás barátjukkal beszálgtak volna rála. Nagyon megnyerő Ős barátiságos volt. Ágy tett, mint aki segá-teni akar Ős gyorsan megosztott náhÁny Árdekes informáciát, amit mág ő sohasem hallott. "Nos, a barátunk mág mindezt elhallgatta." - gondolta magában, mikázzben egy teljesen ismeretlen Őr Ás kerá-tette hatalmába. Egyszerre menekült volna, de maradt volna is. Szinte belesáddált, ahogy hallgatta a mázes szavakat - bárt Árezte, hogy valami nincs rendén - szinte gyákeret vert a lába Ős márt mozdulni sem tudott. Eszébe jutott ugyan, hogy szás volt arról, hogy ide nem kellene egyelőre eljänni Ák, hiszen majd ha eljárt az ideje, a barátjuk akarja elhozni őket ide. De most márt káső volt. Minden pillanattal nehezebb lett a távozás, mintha valaki egy hálat fonna kárrá. Az Ájdonság "Éz barát" elejtett náhÁny szát, ami a barátjukra vonatkozott. Ágy mondta el a mázes szavak kázzást, mintha nem is lenne nagy jelentősége, de annál jobban hatott. A tábbi márt magáttá ment. Mire ismét magához tálrt, ott bujkált a fárráovel egy bokor mággátt, Ős azt mondogatták: "Csak ne jánne el ma a barátunk. Holnapra azután csak sikerül kitalálnunk valamit." Ágy amikor megjált a barátjuk, megdábentő káp várt. Teljesen kicserálték ezeket az embereket. Fáltek Ős bizalmatlanok voltak vele szemben, sőt egymással is tapintatlanok voltak. Nem csak az arcuk, de az égész testük beletorzult ebbe a fálelmetes bizalmatlanságba. A Barát, mert hiszen mág most is az volt, Ágy dántált, hogy valami megdábentő dolgot kell tennie, hogy elhiggyék, ő valóban a barátjuk. Tudta, hogy ez márt nem megy kánnyn. Áldozatot kell hoznia. Mágis azt mondta: továbbra is a barátaim vagytok, Ős ha meghalok Ártetek, akkor talán ismét elhiszitek Ős bázni fogtok bennem.

Nos, ebből a

társaságtól mi egyáltalán nem maradtunk ki. Gyakran ján valaki, aki szöles, meggyőző mosollyal, káoszszorítással, szemedbe nézve árkelteti, hogy a barátod, sőt jobb barátod barátjánál, és ászrevátlénál odacsúpágteti a bizalmatlanságot. Biztosan áitátléd májr te is, hogy barátítsájos, boldog egyáttlét után, a kávetkező hán fagyos lágkárt fogadott a gyálekezetben vagy a hittestvéred otthonában. Azonnal tudad, hogy valaki ott járt azáta. Práábtad megfejteti, hogy ki lehetett, de ez nem ilyen egyszerű. Ő áneveket használva dolgozik. Az ő szándéka mindig az, hogy azzal legábi bizalmatlan, aki segáthetne, erőáthetne és megsokszorozhatna - a hittestvéreddel és a lelki vezetőddel szembeni bizalmatlanságra uszá-t.

Kedves

hittestvérem, lelkésztársam, áon és az áon háizam nápe ágy dántáttánk, hogy nem hallgatunk erre a valakire. Ha legkázelebb találkozzunk, ágy akarok rád nézni, mint ahogy legutább elváltunk: nyitott szával, ártámmel és őszinte barátsággal. Ez ugyan áldozatba kerál, de hiszem, hogy ekkor kávetem jázust. â€ž...szájnájatok oda testeteket áló és szent áldozatul" (Rám 12:1).

Á

2. â€žEgyszer a harminc vezér kázá hárman elmentek Dávidhoz, és aratájskor árkettek meg Adullám barlangjába, amikor a filiszteusok serege a Refáim-válgyben táborozott. Dávid akkor a sziklavárban volt, a filiszteusok előőse pedig ugyanakkor Betlehemnél volt. Dávid eltikkadt, és ezt mondta: Ki hoz nekem ivávizet a betlehemi kátbá, amely a kapunál van? Erre a három vitáz áttárt a filiszteus táboron, vizet merá-tett a betlehemi kátbá, amely a kapunál volt, elhozájk, és odavitták Dávidnak. De ő nem akarta meginni, hanem kiántátte áldozatul az árnak, és ezt mondta: Az ár mentsen meg attá, hogy ilyet tegyek! Hiszen azoknak az embereknek a váre ez, akik kockáira tetták az áletáket! Ezárt nem akarta meginni. Ilyeneket vitt vághez ez a három vitáz." (2Sám 23:13-17 - Áj prot. ford.)

Időnként szeretném tudni, ki tenné árettem tűzbe a kezét. Nemágiben kááánás dolgon kezdtem gondolkodni... Ki maradna a barátom, ha elveszteném mindazt, ami vagyok (tisztség, stájtusz, család), és csak az maradna, aki vagyok (egyszerűen az ember)? Nem akartam az ánsajnálát mályágeire teljesen leszálni, ezárt gyorsan fordáttam a kárdásen: Vannak olyan barátaim, akik igazán számmáthatnak rám?

Dávidnak

sikeráit beáitni a titokba. A fenti szakaszban Dávid a vitázeinek számbavátele kapcsán visszaemlékszik náhány kááánás tártánetre. Bujdosásának kezdetén, amikor az Adullám barlangjában tartázkodott, elkezdtek hozzá gyálekezni a testvérei, családja, a Saullal konfliktusban állák, a tánkrement adások és minden elkeseredett ember. Kázááák keráitek ki Dávid vitázei, maga a három is, akiről ez az emlékezős beszál. A szakaszt megelőző náhány versben olvashatunk az emlékezős tetteikről.

Dávid

kimeráit, fáradt volt. Nemcsak a bujdosás miatti fizikai fáradtság és idegi

terhelés neheztette az életét, hanem ahogy szímtalan zsolttárban utalást találok rá, a belső tőpelődés is, hogy vajon mit kávetett el Saul ellen, és ezáltal maga Isten ellen is. Nem kátságes, hogy szímtalanszor leperegtek előtte a gyermekkor felhőtlen áve, amikor őrizte a juhokat, amikor egyt jászott a testvéreivel és a sráccokkal Betlehemben, akik kázzá minden bizonnal nőhányan most is vele voltak. Gondolataiban felidőződött a Betlehem kapuja előtti tő a káttal, ahol a hasonlós tikkasztá melegben, a kátt vize igazi felfrissítést jelentett számára. Ágy árezte egy pillanatra, hogy a kátt vize most nemcsak a hősg és a szorongás miatt kiszáradt ajkait frissít fel, hanem visszaráptáthetnő abba a világra, ahol minden egyszerű, bókás és ágóretes volt. Ássze sem vette, hogy ábráindozása kázzben, hirtelen hangosan császott ki a száján a mály sáshaj: "Kicsoda hozna nőkem vizet innom a betlehemi káttá, amely a kapu előtt van?"

Három pajkos

szempár villant ássze, mivel ezek a viták tudják mit kell tenniük. Egy lelkes, láttással rendelkező vezetőre van szükségünk, és ők tehetnek valamit, hogy Dávid őra az legyen. Nem volt itt szá parancsra, és nem volt szá kátlelesságtudatról sem, hanem az igazi barátság odaadás szeretetéről.

Őszintén

szerették őt, és kások voltak mág az életüket is kockáira tenni, hogy segátsák Isten vele kapcsolatos tervnek megvalósásában. Dávid nem itta meg a vizet, hanem kiántá az Ásr előtt, mint áldozatot. Mintha csak azt mondta volna ezzel, ezek a viták nem ártam tették ezt, hanem az Ásrt. Egy olyan áldozat ez, amely egyedül az Urat illeti meg.

Amikor ez a

tártánet megesett Dáviddal, nem volt mág király, csupán felkent volt. Abban a pillanatban csak egy bujdosás völdött, párszáz zűrt emberrel, szintén az árnykos oldalra. Mikázzben legtábben igyekeztek a napos oldalra állni, ők vállalták Dávidot. Mikázzben mássok gyűlták, beáruzták és áldázták, ők páldáttal szeretettel viszonyultak hozzá. Egy napon azonban Dávid király lett. Talán gondolhatjuk, hogy ők mágis ismerték az ágóretet, és tudják, hogy Dávid fel van kenve, de ez kevés lett volna arra, hogy a bujdosás áveiben is kitartsanak mellette. A számát embernek mindig rávid táv terveket kásztenek. Ők akkor szoktak csak megáonkálni, amikor kiláttásban van a nyereség.

Fáldánkán ma

is sokan igyekeznek a napos oldalra állni. Gyűlik Jőzúst, és azokat, akik ragaszkodnak Hozzá. Prábbájják semleges-teni az erkácsi befolyást a világra, sőt sokszor az egyháza is. Ágy válik, hogy az a nápszerű és az a korszerű, ha a maguk áttjén járnak, és az e világ fejedelmét szolgálják. Egy napon azonban, hamarosan, eljőn Jőzus, mint a Királyok Királya és az Uraknak Ura. Azon a napon mindennő tábbet fog őni az ő barátsága a számunkra. Ma egy olyan barát ő, aki hallja a legmályebb sáshajtásodat is és segátságedre siet. De Te barátja vagy-e valakinek? Meghallod-e, amikor valaki felsáshajt: "Kicsoda hozna nőkem vizet innom a betlehemi káttá, amely a kapu előtt van?" Ki segátene abban, hogy őra lássam az életem ártelmét, visszanyerjem a lelkesedősemet, árezzem, hogy árdemes továbbázeni, árdemes kitartani?

Jézus azt mondja: "Mert aki innott ad egy pohár vizet az Őn nevében, mivelhogy a Krisztuséi vagytok, bizony mondom néktek, el nem veszi az ő jutalmát" (Mk 9:41). És: "Bizony mondom néktek, amennyiben megcselekedtetek egyet az Őn legkisebb atyámfiai közül, Őn velem cselekedtetek meg" (Mt 25:40). Dávid három hősé egy emlékeztetőt hozott az Őrt, hogy népének felkent vezetője visszanyerje a hitét és a lelkesedését, és Isten nagyszerű gáretei számára válhassanak általa.

Mennyit Őr neked a barátod? Szolgálod-e Samma és társai mádján azokat, akiket Isten reáid bízott, és akiknek a szolgálatba állított? Igen, vannak könnyebb utak is. De ez az egyetlen, amely végül gazdagon megtérül. Járjunk mi is ezen. Az Ősszetartás, a barátság, az egymásért való áldozat útján. Én ezen az Őton ká-váink járni! Mi a helyzet veletek?

Á

Dr. Szilvási András